

UNA BALA

Eva Arnal Arasa

—Bales?

—Sí, bales —la Lídia fa una rodona petita amb l'índex i el polze.

—Ah, *canicas!* —el dependent, amb cara de gripau, mira la Lídia per sobre les ulleres—, això ha de buscar-ho en una botiga de joguines. Aquí no en tenim, de *canicas*, senyora.

—I en puc trobar per aquí?

El dependent fa un sospir, es tomba cap a la rebotiga i crida: “Assumpció, pregunten on poden trobar *canicas*.” Les cortines de darrere el taulell s'obren i en surt una senyora menuda amb un somriure net. Agafa la Lídia pel braç i l'acompanya al carrer.

—Mira, baixes per aquí tot recte i, quan arribis a la plaça, tombes a l'esquerra i, després de dos carrers, a la dreta.

Mentre camina, la Lídia treu el mòbil de la bossa i telefona a la cangur per dir-li que no cal que reculli la seva filla, la Rita, que ja hi anirà ella.

El dependent de la botiga de joguines és un home calb i pàl·lid; una mica antic, com la botiga, i amb una mirada seca.

—Tenen bales? *Canicas*.

—Sí, sí, bales.

El senyor pàl·lid camina amb un posat robòtic i s'atura just davant d'un dels molts calaixos de fusta que cobreixen la paret. L'estira amb parsimònia just fins a desencaijar-lo i l'agafa amb les dues mans. Després torna a caminar fins davant de la Lídia i deixa el calaix sobre el taulell. La Lídia s'ho mira.

—Només tenen aquestes? És que han de ser més petites.

—Doncs és el que tenim.

—És que jo necessito una bala així de petita. M'explico? Aquesta és massa grossa. M'explico?

—Doncs ja li he dit que això és el que tenim.

La Lídia se'n va de la botiga i camina sense saber ben bé cap on. Veu un parell de dones que semblen del barri i els pregunta si per la zona hi ha cap altra botiga. L'envien quatre o cinc carrers més enllà. Quan hi arriba, la porta és tancada i darrere el vidre hi penja un cartell que diu: "tancat per inventari".

Aleshores la Lídia torna cap a la botiga anterior. No és exactament el que volia, pensa, però no té cap altra opció. El problema és que el senyor pàl·lid ja ha tancat. Passen deu minuts de les dues.

La Lídia es queda uns segons mirant a terra. Té fred i ganes de plorar. S'abraça ficant-se les mans sota les aixelles de l'abric i rumia, fins a trobar una solució. Només li queden els grans magatzems.

Tot anant-hi, pensa que, per més que no li agradin, és cert que aquests llocs sempre t'acaben traient d'un mal pas; i també pensa que li fan mal els peus, que les sabates que porta no són per caminar i que no té temps de passar per casa, que dinarà en algun bar que facin menús.

La dependenta li assenyala el final del passadís.

—Si ens en queden, han de ser allà.

La Lúdia agafa un dels sacs plens de bales. Pesen força. És clar que se les haurà d'endur totes, pensa. De camí cap a la caixa, troba un taulell amb tot de bossetes de roba i n'agafa una de color taronja.

Mentre dina, estripa el sac de les bales, treu la que li sembla més alegre i la fica dins la bosseta taronja. Volia que tingués més colors, pensa.

A les cinc en punt, la Lúdia és davant l'escola de la Rita. La nena surt a les cinc i cinc. Quan veu la seva mare, corre cap a ella i se li penja al coll. “Mama!” Marxen agafades de la mà. La Rita li pregunta si no li ha portat berenar i la Lúdia li contesta “ens n'anem a berenar fora, què et sembla?” La Rita camina tota contenta i la Lúdia va una mica encongida. Encara té fred.

A la granja, la Rita somriu i gronxa les cames sota la taula.

—Un Cacaolat i un donut.

—Rita, un donut?

—Sí, un donut!

El cambrer porta la comanda. Mentre la Rita xarrupa el Cacaolat amb una canyeta, la Lúdia es treu la bossa taronja de la butxaca.

—Té, un regal.

Deixa la bossa sobre la taula i la Rita l'agafa. Treu la bala i se la posa sobre el palmell de la mà.

—Què és això?

—És una bala, per jugar. Oi que és molt bonica?

La Rita la mira a contrallum.

—Saps què? Avui la mama ha anat al metge, i el metge l'ha mirat amb una màquina especial que serveix per mirar les persones per dins i li ha trobat una bala com aquesta dins el pit. Així, petitona, com aquesta, però de molts més colors. El metge li ha dit que dilluns li traurà. Veus que bé? Així tindrem dues bales per jugar!

La Rita tanca el puny amb la bala dins i torna a xarxarupar.

—Mama, això que tens tu es diu *mumor*, oi? La mare de la Xènia també va tenir un *mumor* i li van treure i no passa res. Es treu i no passa res.

La Lúdia somriu una mica i li diu “no, filla, no passa res”, i es fica la mà sota l'aixella.